

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „SFÂNTUL NICOLAE”- LIEȘTI

JUDEȚUL GALAȚI

“ PREGĂTEȘTE DAMENI PENTRU VIAȚĂ ”

CONDEIUL FERMECĂT

REVISTĂ ANUALĂ DE TIP MAGAZIN

NR.17-IUNIE 2015

Cuprins

<i>Un gând cald, ca pentru vară.....</i>	<i>pag.1</i>
<i>Provocările vieții de școlar.....</i>	<i>pag.2-3</i>
<i>Nostalgii.....</i>	<i>pag.4-5</i>
<i>Gând pentru generația mea.....</i>	<i>pag.6-7</i>
<i>Școala mea și școala lor</i>	<i>pag.8-9</i>
<i>Emoțiile din culori.....</i>	<i>pag.10-11</i>
<i>Floarea salcâmului.....</i>	<i>pag.12-13-14</i>
<i>Cuvântul din clepsidră.....</i>	<i>pag.15-16</i>
<i>Cuvinte din floarea duhului.....</i>	<i>pag.17-18</i>
<i>Prieteniile din noi.....</i>	<i>pag.19-20</i>
<i>Bucuria</i>	<i>pag.21-22</i>
<i>Lecturi la licitație.....</i>	<i>pag.23-24</i>

Un gând cald, ca pentru vară

E aproape vară. Vremea ne indică finalul primăverii și, odată cu el, trecerea lunilor cu zile mai scurte, reînvierea naturii, prezența unui soare care parcă ne zâmbeste mai mult și... apropierea ultimelor zile de școală. Toate aceste luni am calculat, am planificat, ne-am pregătit, am avut emoții, am tot așteptat timpul să treacă. Acest lucru e cumva paradoxal, pentru că timpul e resursa noastră cea mai de preț, pe care o investim în tot ceea ce facem, dar nu o mai putem recupera. Indiferent că suntem elevi sau cadre didactice, întotdeauna avem un calendar de respectat: să ajungem la timp la școală, să ne încadrăm în cele 50 de minute, să pregătim lecțiile pentru a doua zi, să finalizăm lucrarea la timp etc. Mereu ne grăbim să ne încadrăm în timp.

Și atunci ar trebui să ne întrebăm: **am utilizat timpul la maximum?**

Utilizarea timpului la maximum nu se măsoară, din păcate, în megabiți. Dacă ar fi fost așa, cu toții am fi fost premianți. Într-o perioadă în care tehnologia eficientizează totul, crește viteza de operare, este ciudat cum singurul lucru pe care efectiv îl înfrânează este ritmul vieții noastre. Zilnic, investim resursa noastră epuizabilă și cea mai de preț - **timpul** - într-o experiență online care, în ciuda percepției noastre eronate, nu este decât o multitudine de realizări pentru care nu mai avem timp: o strângere de mână, o mângâiere a soarelui pe chip, un zâmbet sincer, o îmbrățișare părintească, un gând către cei dragi.

Vacanța de vară e timpul în care tragem linia și calculăm reușitele din ultimul an școlar. E timpul în care ne reorganizăm, ne îmbunătățim strategia de dezvoltare personală și ne încercăm cu energie. De aceea, la final de an școlar, când toți elevii se bucură pentru timpul liber de care au parte pe perioada vacanței aș dori să le amintesc: timpul acesta e același nisip din clepsidra vieții care ne face datori față de noi înșine să îl folosim cu un rost. Utilizați-l cu înțelepciune corespunzător etapei în care vă aflați! Nu încercați să vă maturizați mai repede decât e cazul, pentru că nu e nimic mai frumos pe lumea aceasta decât inocența unui copil! Nu încercați să negați responsabilitățile care vă revin pe măsură ce creșteți, pentru că ele au un rol important în șlefuirea personalității voastre! Și nu uitați că răsplata e direct proporțională cu munca depusă. Așa că printre clipele, minutele sau orele pe care alegeți să le pierdeți cu activități neproductive, găsiți-vă momentul de a vă întreba: cine vreți să deveniți și ce trebuie să realizați în acest sens? Fixați-vă un țel și începeți să alergați după el. De ce să alergați? Pentru că deja timpul nu mai are răbdare cu noi, așa cum și noi am așteptat cu atâta nerăbdare trecerea lui.

Și dincolo de toate, să nu uitați că vacanța de vară nu e o vacanță pe care o luați față de voi înșivă, ci e un timp **PENTRU** voi. După doza de responsabilitate zilnică, faceți-vă timp să vă jucați și să vă cunoașteți: faceți sport, desenați, colorați, jucați șah, rezolvați un puzzle, răsfoiți o carte. Și rămâneți offline, pentru că aici e viața voastră! Tehnologia ne manipulează și ne creează impresia că suntem online, când noi suntem, de fapt, **offLIFE**: uităm să trăim, ne risipim clipele în mediul virtual. Așa că ceea ce vă doresc vara aceasta este să fiți **onLIFE**: să interacționați, să fiți, să zâmbiți, să trăiți! Vă garantez că acestea sunt ingredientele unei veri perfecte.

Noi, cadrele didactice, vă așteptăm cu drag din toamnă, să vă fim alături și în următoarea etapă a dezvoltării voastre.

Director, prof. Selena Costea

Provocările vieții de școlar

Concursurile

“Învăță tot ce poți ,în orice moment disponibil ,de la oricine și întotdeauna ,pentru că va veni o vreme când te vei simți recompensat pentru ceea ce ai învățat “.

Sara Caldwell

A fi în competiție nu înseamnă pentru copil decât un prilej de distracție. Pe măsură ce cresc ,situațiile în care sunt nevoiți să concureze cu alți copii devin tot mai importante pentru ei ,putând deveni ocazii de creștere și evoluție .A participa la un concurs înseamnă a învăța să accepți că te poți încadra într-una din cele două categorii :cei care pierd și cei care câștigă. Atunci când participarea la o competiție se încheie cu un rezultat bun ,copilul învață să aibă încredere în sine .Îi poți da unui elev o lecție în fiecare zi dar prin aceste concursuri îi poți stârni curiozitatea pe termen lung, ceea ce evident sporește calitatea învățării.

Elevii școlii noastre ,alături de îndrumătorii lor au fost provocați să participe la concursurile gratuite organizate de școală de tipul :Gazeta matematică,Comper matematică,Comper limba română (la clasele primare) ,olimpiadele de limba română ,biologie ,Concursul național de biologie George Emil Palade (la clasele gimnaziale).Rezultatele obținute de copii au fost foarte bune și bune de aceea ,ca în fiecare an ,le consemnăm în aceste pagini.

CONCURS COMPER MATEMATICA-SEMESTRUL I

Pleşcan Ionuț/clasa a III a -premiul III

Mustache Tony Mădălin/clasa a IV a-premiul III

Oprea Theodor Mihai/clasa a IIIa -mențiune

Hodorogea Ana Maria /clasa a IV A-mențiune

SEMESTRUL AL II LEA

<i>Numele și prenumele elevului</i>	<i>Clasa</i>	<i>Premiul</i>
<i>Ciontu Sabina Florentina</i>	<i>III</i>	<i>II</i>
<i>Ianole Cezar Eduard</i>	<i>III</i>	<i>II</i>
<i>Pleşcan Ionuț Andrei</i>	<i>III</i>	<i>II</i>
<i>Burdușa Mihaela Gabriela</i>	<i>III</i>	<i>III</i>
<i>Ciobotaru Cornel Ionuț</i>	<i>III</i>	<i>Mențiune</i>
<i>Olaru Georgiana Alina</i>	<i>III</i>	<i>Mențiune</i>
<i>Oprea Theodor Mihai</i>	<i>III</i>	<i>Mențiune</i>
<i>Mustache Tony Mădălin</i>	<i>IV</i>	<i>II</i>
<i>Zanfîr Georgiana</i>	<i>IV</i>	<i>III</i>
<i>Purice Cristina</i>	<i>IV</i>	<i>Mențiune</i>

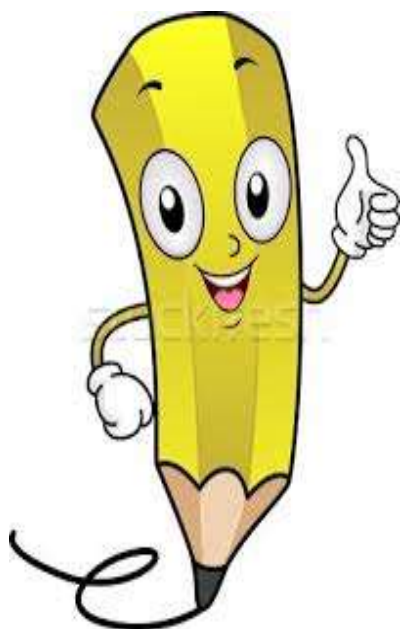
CONCURS COMPER LIMBA ROMÂNĂ

SEMESTRUL I

SEMESTRUL I

CLASA A III A

CLASA A IVA

<i>Numele și prenumele elevului</i>	<i>Premiul</i>	<i>Numele și prenumele elevului</i>	<i>Premiul</i>
<i>Milașcu Bianca</i>	<i>III</i>	<i>Hodorogea Ana Maria</i>	<i>I</i>
<i>Pleşcan Ionuț Andrei</i>	<i>III</i>	<i>Ianole Anca Mihaela</i>	<i>I</i>
<i>Barbu Răzvan Leonard</i>	<i>Mențiune</i>	<i>Mustache Tony</i>	<i>I</i>
<i>Bîldigău Andra Maria</i>	<i>Mențiune</i>	<i>Mădălin</i>	
<i>Bujor Cristi Ionuț</i>	<i>Mențiune</i>	<i>Purice Cristina</i>	<i>II</i>
<i>Burdușa Mihaela Gabriela</i>	<i>Mențiune</i>	<i>Zanfir Georgiana</i>	<i>III</i>
<i>Ciontu Sabina Florentina</i>	<i>Mențiune</i>	<i>Tăbăcaru Dory</i>	<i>Mențiune</i>
<i>Oprea Theodor Mihai</i>	<i>Mențiune</i>	<i>Marinela</i>	
<i>Teleoacă Elena Teodora</i>	<i>Mențiune</i>		

<i>Numele și prenumele elevului</i>	<i>Premiul</i>	<i>Clasa</i>	
<i>Ciontu Sabina Florentina</i>	<i>II</i>	<i>III</i>	<i>S</i>
<i>Ianole Cezar Eduard</i>	<i>II</i>	<i>III</i>	<i>E</i>
<i>Milașcu Bianca</i>	<i>II</i>	<i>III</i>	
<i>Pleşcan Ionuț Andrei</i>	<i>II</i>	<i>III</i>	<i>M</i>
<i>Teleoacă Elena Teodora</i>	<i>II</i>	<i>III</i>	<i>E</i>
<i>Bucșă Mihaela Alexandra</i>	<i>III</i>	<i>III</i>	
<i>Bujor Cristi Ionuț</i>	<i>III</i>	<i>III</i>	<i>S</i>
<i>Olaru Georgiana Alina</i>	<i>III</i>	<i>III</i>	
<i>Oprea Theodor Mihai</i>	<i>III</i>	<i>III</i>	<i>T</i>
<i>Sociu Carmen Corina</i>	<i>III</i>	<i>III</i>	
<i>Donosie Valentin</i>	<i>Mențiune</i>	<i>III</i>	<i>R</i>
<i>Hodorogea Ana Maria</i>	<i>III</i>	<i>IV</i>	<i>V</i>
<i>Mustache Tony Mădălin</i>	<i>III</i>	<i>IV</i>	
<i>Purice Cristina</i>	<i>III</i>	<i>IV</i>	<i>L</i>
<i>Zanfir Georgiana</i>	<i>III</i>	<i>IV</i>	
<i>Hodorogea Florin</i>	<i>Mențiune</i>	<i>IV</i>	<i>II</i>

La clasele gimnaziale elevii au participat la fazele județene ale olimpiadelor de limba română :Mihalache Andreea (VI),Cristea Alice (VII),Burtea Mădălina (VII), ale olimpiadei de anatomie (Aurică Sebastian ,Ignat Emanuel) și ale Concursului național de biologie George Emil Palade :Mitu Iustin Aurelian (V),Anghel Ionuț(V) ,Petrea Cristian(V).Dintre aceștia s-a remarcat elevul **Petrea Cristian** care a obținut o mențiune (81 de puncte) . Toți elevii participanți precum și cei cu rezultate foarte bune au demonstrat că le plac provocările numite concursuri școlare .Ele nu sunt altceva decât o altă modalitate de a fi în competiție cu tine însuși..Aceasta este cea mai dură competiție școlară.

Munteanu Geta ,consilier educativ

Nostalgii ...

În fiecare an școlar o altă clasă a IV a își adună emoțiile anilor trecuți și petrecuți în școala lor pentru a prinde puteri magice în clasă a V a. Un colectiv restrâns, blând îndrumat de o dăscăliță "cu vorbe bune pentru toți", așa cum o descrie una dintre elevele sale.

În fiecare an gândurile celor mai mari dintre cei mici sunt încondeiate aici, spre aducere aminte; ce valoroase vor fi peste ani adultului din copilul de azi!

"În toți acești ani de școală am învățat, cu ajutorul unei doamne minunate, câte ceva frumos în fiecare an. Dumneaei a adus înțelegere și o iubire nespuse de mare la noi în clasă. Ne-a protejat și ne-a bucurat cu fața sa permanent zâmbitoare. Ne-a tratat cu răbdare, ne-a încurajat, ne-a luat din emoții în momentele tensionate, de aceea o iubesc și o respect."

Cristina Purice

"Clasele primare au fost fantastice și pline de surprize. Colegii mei sunt cei mai buni din lumea întreagă. Ne ajutam unii pe alții și suntem foarte apropiați. Doamna noastră ne-a învățat că viața merită trăită la maxim, și că e bine să fim iubitori, ascultători și atenți. Nu știu dacă există ceva mai frumos decât iubirea și prietenia adevărată."

Hodorogea Florin

"Ce păcat! Voiam ca anii claselor primare să nu mai treacă. Între noi s-a creat o familie frumoasă."

Zanfir Georgiana

"Îmi voi aminti mereu cu plăcere de prima zi de școală în care mi-am făcut noi prieteni iar doamna învățătoare ne-a primit cu brațele larg deschise. Ne-a fost alături mereu."

Acum o pierdem; ne doare. Sufletele noastre de copii se pregătesc ușor să devină suflete de adolescenți."

Ianole Anca Mihaela

"Am impresia că anii au trecut ca vântul care se izbește de coroana unui copac falnic."

De-a lungul lor s-au adunat multe amintiri: prima zi de școală, emoționantă și plină de curiozitate. Clasele a II a și a III a au zburat precum timpul iar clasa a IV a a intrat în forță cu multe activități și cunoștințe noi.

Alături de colegii mei zilele erau unele bune ,altele mai puțin bune.Ei sunt și vor rămâne "a doua mea familie".Eram niște ghiocei firavi ,gingași iar acum suntem niște trandafiri puternici.Datorită aripilor maiestuoase care ne-au apărat ,ne-au ajutat să depășim necazurile ,să cerem ajutor și să avem încredere în alții ,construindu-ne o familie.

În clasele următoare îmi doresc să devin un elev extraordinar".**Mustache Tony Mădălin**

"Mi s-a părut grea școala la începutul clasei I.Părinții m-au încurajat mereu:**Mergi tot înainte !**. Acum ,în clasa a IVa nu am uitat cuvintele părinților.Doamna noastră învățătoare a fost una deosebită.Aș vrea să nu ne despărțim de dumneaei ,fiindcă ar fi un gol adanc în sufletul nostru."

Tăbăcaru Dory Marinela

"Fratele meu mi-a povestit că ,la școală voi afla multe lucruri noi și interesante.Așa a fost.Am mers cu plăcere la școală pentru a o întâlni pe doamna învățătoare și pentru a mă împrieteni cu toți colegii."

Hodorogea Ana Maria

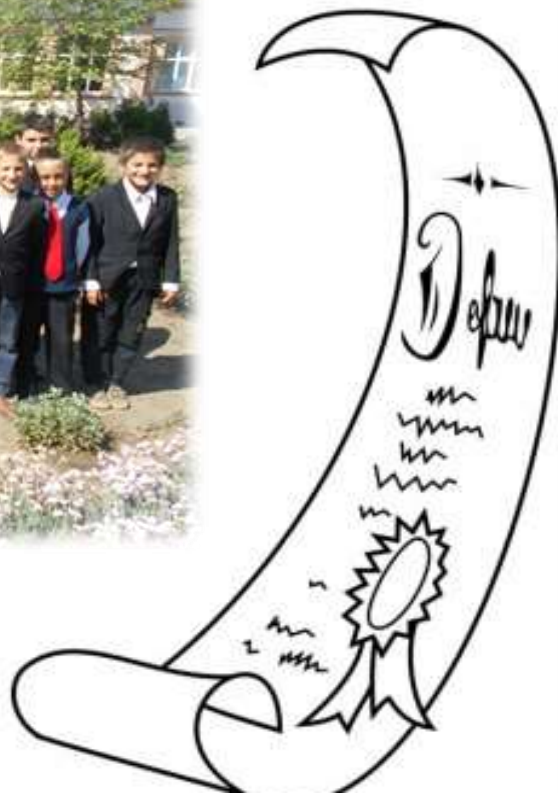
"In clasa I am cunoscut-o pe domnișoara învățătoare care era drăguță,blajină și vorbăreață.Din clasa a II a și până acum am avut o doamnă nouă care a fost bună cu noi,ne-a ajutat la exerciții și de care am prins noi mult drag."

Cocîrlea Laurențiu

"Doamna mea învățătoare este și va rămâne dascălul meu preferat."**Pleşcan Adelin**

Flori ,școală și zâmbete de absolvenți

Gânduri pentru generația mea...

Dragii mei,

Așa a fost să fie: ca în acest an să nu fim împreună până la capăt, având loc un eveniment foarte important pentru mine. Dar, cum nimic nu este întâmplător, ceea ce aștern pe hârtie în acest moment, pentru voi, generația mea, am putea-o cataloga ca fiind o ultimă lecție de dirigenție.

Nu pot să nu mă gândesc la sutele de recreații petrecute împreună (și la strașnicul săculeț de pufuleți care se termina oricum în câteva minute), la orele de limbă franceză (cele însoțite de privirile "gingașe" ale celor ce trebuiau să traducă textul), la cele de limba română (pline de emoție, căci... cine o fi inventat și speciile acestea literare?), la evaluările drastice, la lucrul în echipă și nu în ultimul rând, la ideile voastre năstrușnice privind comentarea unui text literar (apropos, albinuța lui Arghezi s-a mai hărnicit între timp iar substantivele epicene au renunțat la bagheta magică!) și câte și mai câte!

Știu cum e vremea voastră, însă, câteodată, memoria noastră, a dascălilor, devine disfuncțională, uitând că poate n-am fost mai responsabili, mai cuminți sau mai toleranți decât voi. Și cu toate acestea, v-am mai spus în repetate rânduri că, voi aduceți la școală ceea ce învățați acasă: câteodată bun simț, câteodată agresivitate, câteodată intoleranță.

Trebuie să învățați să fiți selectivi, să alegeți să nu vă împovărați cu problemele adulților, să alegeți să fiți sensibili, fără revoltă exterioară, să înțelegeți, că și noi, profesorii, suntem de partea voastră, chiar dacă suntem rigizi uneori.

Limba și literatura română, aveți dreptate, nu se reduce doar la definiția romanului și la aflarea propozițiilor subordonate, dar sunt noțiuni pe care ar trebui să vi le însușiți pentru a putea trece cu bine de primul examen important din viața voastră.

Dar știți și voi... lumea voastră abia ajunge la răsărit...

Vă îmbrățișez cu drag,

Profesor de limba și literatura română Răileanu Ana Maria

Ador școala...

Pentru mine școala a reprezentat un loc foarte important .

Am adorat tot,încă de la început .Aici am avut parte de a doua familie ,și încă una numeroasă .

Mereu ,în drumul spre școală și în cel spre casă ,mă gândesc la toată agitația și zâmbetele de pe coridoare .

Ador acel sentiment de extaz de la începutul și de la sfârșitul anului școlar ,zâmbetele tuturor,veselia și strălucirea din privirile copiilor .

Școala trebuie simțită și în interiorul nostru,trebuie trăită și împărtășită tuturor celor care au uitat să creadă în miracole ,deoarece ,odată ce pleci de aici,totul se schimbă .

Eu am încercat să profit de fiecare clipă petrecută la școală și de fiecare clipă petrecută cu prietenii pe care mi i-am făcut aici și de care îmi va fi foarte dor.

În școală am învățat că ,pentru a reuși în viață ,trebuie să fim naturali ,simplici ,joviali ,originali ,optimiști,încrezători ,drepti .

Școala ne-a învățat să purtăm mereu speranța în noi și să alungăm întunericul ce ne ține prizonierii propriilor temeri.

Ador școala . Nu voi uita niciodată clipele minunate petrecute aici!

Bujor Anca –clasa a VIIIA

Cei șapte ani de acasă ne sunt dictați de părinți și se observă la școală acolo unde copiii noștri primesc o altă educație ,de la alte persoane capabile să completeze sau să corecteze comportamente .

Școala aduce numai foloase pentru cei care s-au străduit să înțeleagă adevărata valoare a cărților din ghiozdan sau din bibliotecă.Condițiile de studiu sunt mai bune astăzi ceea ce oferă un plus la calitatea învățământului iar copiii trebuie să înțeleagă acest lucru.Unii nu înțeleg.Consideră că li se cuvine totul de la sine.Ei nu pricep că au atât drepturi cât și obligații.Atunci când își vor respecta obligațiile vor fi respectate și drepturile lor.

Borșan Titiana ,părinte

Școala mea și școala lor

Ce este școala? Este instituția care adună în jurul ei un număr mare de copii dornici să descopere cât mai multe lucruri interesante.

Pentru mine și generația mea prima zi de școală nu însemna ghiozdan cu Barbie sau Cars, "țoale" de firmă sau pantofi „cool”. Pentru noi, ghiozdanul nu avea mare „căutare”, dar uniforma era lucrul cel mai important.

Eram mândri de șorțulețul pepit din clasele I-IV sau sarafanul albastru din clasele V-VIII. Cravata roșie, trecută prin jurul gâtului și prinsă cu un inel de plastic transparent era o onoare. Cine ar putea uita emoțiile ce ne cuprindeau în momentul depunerii jurământului!!!

*Am fost o clasă unită, 32 de elevi, deoarece am avut un dascăl extraordinar, **domnul Pocovnicu Dumitru**, un dascăl cu mult har, „mama” noastră timp de 8 ani de zile. Domnul nu ne-a lăsat nici când am plecat la gimnaziu. Venea în fiecare zi la noi, era sfătuitoarea noastră de taină. Îmi amintesc cu drag de câte ori am dormit pe haina domnului învățător pentru că mă durea urechea sau aveam febră.*

Drumul formării, al descoperirilor n-a fost prea ușor ... uneori eram neastâmpărați, prea energici, dar vocea blândă, zâmbetul iertător ne readucea la realitate. Nu am reușit nici acum să uit cântecul

„Limba noastră” și „La oglindă” pe care le iubea domnul așa de mult și îl cântam la fiecare serbare sau piesă de teatru “Scrisoarea a III”.

Mi-a rămas ascuns în minte mirosul de motorină care se dădea pe dușumele pentru a nu mai fi praf în clasă. Miroseau hainele o săptămână a motorină, însă nu îmi amintesc să fi fost vreun părinte deranjat. La școală mergeam să învățăm, nu să comentăm sau să reproșăm asemenea lucruri.

Dacă ar fi să caracterizez învățământul din acea perioadă, aș face-o prin trei cuvinte: seriozitate, respect și rezultate pe măsură. Relația profesor-elev era una serioasă. Elevului nu i se dădea atâta „mână liberă”, el știa să-și respecte profesorul, iar respectul era reciproc.

Da, eram pedepsiți dacă nu ne făceam temele sau dacă nu învățam lecția. Ba un indicator peste palme, ba o riglă peste degete, de veneai cu lecțiile în dinți a doua zi. Eram scoși în fața clasei timp de o oră ca să stăm la colț – nu era deloc plăcut momentul.

După orele de școală, în fiecare seară aveam program de bătut mingea pe ulițe. Pierdeam ore în șir în mijlocul uliței sau pe terenul de sport, jucând "Rațele și vânătorii", "Castel", "Flori, fete sau băieți...", „Oina” și nelipsitul fotbal, care ne trimiteau seara la culcare fără să ne mai dorim să mai mâncăm.

Aceasta a fost școala mea, când "profesorul" nu era presa, mai ales televizorul care prezintă cazurile uimitoare de reușită în viață - de la prostituate la șosea la dame de lux sau de la oier-valutist la multimilionar șmecher și tot așa.

Școala lor, a generațiilor care au cunoscut doar aerul libertăților prost înțelese, se desfășoară într-o școală modernă, cu parchet în toate clasele, cu laboratoare AEL, lambriuri, încălzire centrală (cine poate uita cât de frig era în clasele mari), cu toalete în incinta școlii, cu „Școala altfel” și multe alte facilități menite să ajute elevul modern să învețe mai ușor și să-și cunoască potențialul său.

Mă bucur să văd că în școala în care am învățat s-a păstrat uniforma școlară, chiar dacă nu mai există aceeași uniformă la toți copiii. Cred că generațiile noastre au câștigat acest drept al copiilor noștri, să fie unici.

Și totuși, uneori această unicitate este greșit înțeleasă de către unii părinți, rămași cu sechelele trecutului. Au impresia că odorul lor este unic, special, extraordinar de deștept. Cum își permite școala să nu facă același lucru, să îl vadă unic? Cum îndrăznește profesorul să îi de-a atâtea teme? La ce îi folosesc odorului lui materiile stufoase, profesorii exigenți? Și tot așa.

Însă toți uităm că am trecut prin lecții grele, teme multe, teze, extemporale, examene... și... culmea... nu ne-au omorât. Uneori profesorii exigenți pe care i-am avut ne-au făcut să mergem pe drumul cel bun, chiar dacă atunci am crezut că suntem nedreptățiți.

Cam toate se învârt în ziua de astăzi, într-un fel sau altul, în jurul banilor. Fie sunt prea mulți, caz în care trebuie administrați cu mare grijă și devin mai importanți decât copilul, fie sunt prea puțini, caz în care trebuie făcut rost de ei și ... se întâmplă la fel. Întreaga responsabilitate a formării și educării copilului este aruncată de părinți, inconștient, cu mare ușurință pe umerii învățătorilor/profesorilor.

Noi, părinții, suntem cei care alegem una din două: fie ne pedepsim copilul pentru că a chiuțit de la școală, fie îi "cumpărăm" o scutire care să motiveze absențele. Și tot așa, copilul învățând în cele din urmă că totul se cumpără cu bani. Astăzi, de multe ori, rezultatele dezastruoase ale copiilor le sunt imputate profesorilor. Dacă se chiulește, e vina lor, că nu știu să țină un curs care să-i atragă, care să le mențină interesul treaz. Dacă nu se învață e tot vina lor, a profesorilor, că nu se fac înțeleși.

Datoria noastră de adulți e să ne ducem la serviciu, iar datoria copiilor e să învețe, să-și vadă de școală.

Cred că o paralelă excepțională între școala mea și școala lor este redată sugestiv de caricatura alăturată.

Laura Dumanovschi, părinte

membru al Consiliului de administrație

pag.9

Emoțiile din culori

Ca toți părinții , și noi dascălii ne dorim tot ce-i mai bun pentru copiii "noștri". Dorim ca în timpul cât sunt prezenți la școală să învețe mai mult și de calitate, însă merită să le completăm abilitățile și prin activitățile extrașcolare. Una dintre aceste activități este și ora de pictură realizată de domnul Popoiu Costică sub deviza "Desenăm și colorăm, învățăm să pictăm".

Am adresat câteva întrebări domnului Popoiu despre această activitate.

Învățător Muscă Lenuța: De ce " Desenăm și colorăm, învățăm să pictăm"?

Domnul Popoiu: Observând la nepoțelii noștri că programele de televiziune cu desene animate , de multe ori îi obosesc și îi pun să caute altceva, butonând de pe un canal pe altul, le-am propus să desenăm și să colorăm împreună subiecte vesele cu: flori, găze, peisaje și animăluțe...după preferința lor. Astfel am descoperit pe neașteptate o preocupare nouă care aduce: liniște, relaxare prin desen și culoare iar de atunci: **DESENĂM ȘI COLORĂM , ÎNVĂȚĂM SĂ PICTĂM.**

Învățător Muscă Lenuța: Ce atitudini ale elevilor ați observat schimbându-se ,în timp, prin participarea acestora la orele de pictură?

Domnul Popoiu: În primul rând bucuria de a face ceva deosebit care, să fie bine apreciat. Simt nevoia de comunicare, de concurență și vin cu multe completări frumoase ,folosindu-și imaginația spontană și intuiția când e vorba de ales culoarea potrivită.

Învățător Muscă Lenuța: Care este motivul pentru care dumneavoastră vă rupeți din timpul liber ca să-i învățați pe copii să deseneze?

Domnul Popoiu: Răspunsul este legat tocmai de **TIMP**. Cel mai de preț dar pentru copii este **TIMPUL**. „ Dăruind vei dobândi, ” căci **TIMPUL** dăruit acum copiilor se va înmulți ca preț atunci când ei vor crește. În ce mă privește, primul meu „profesor și îndrumător, ” de la care am primit în dar **TIMP** pentru desen, a fost mama, în copilărie, cu desenele ce le copia de pe o carpetă pe alta sau pe prosoape și alte decorațiuni. A urmat școala ,cu **TIMPUL** primit de la învățătoarele și dirigintele mele, cu Gazetele de perete și cu orice ocazie unde trebuia ceva de desenat, unde participam cu multă pasiune..Mai târziu am descoperit **Școala Populară de Artă** unde am primit **TIMP** în dar de la profesorul de pictură Vasile Onuț și mai ales de la colegii mei foarte talentați care erau de diferite vârste și profesii.

In 1974 am fost ajutat să deschid prima expoziție personală cu portrete și peisaje la Teatrul Dramatic din Galați.

Primii elevi și colaboratori pentru care am dăruit din **TIMPUL** meu au fost copiii mei care s-au trezit printre culori și creioane, până au început grădinița și școala. După Revoluție, cu sprijinul domnului primar de atunci și al Căminului Cultural Liești, am început cu primul grup de elevi pasionați pentru **DESEN ȘI CULOARE**, printre ei fiind și copiii mei.

Acum câțiva ani în urmă, la inițiativa fiicei mele, elevă și fostă învățătoare a acestei școli cu sprijinul doamnelor profesoare Boț Carmen Alina, Costea Selena, alături de dumneavoastră și alte învățătoare și educatoare am început să **“DESENĂM ȘI COLORĂM, ÎNVĂȚĂM SĂ PICTĂM”**, cu răbdare și dăruire pentru toți copiii care doresc să învețe.

După încheierea orei de pictură, copiii ne spun:

Ora de pictură este relaxantă.”(Dănăilă Alice, clasa a-V-a)

“Beneficiile pe care le am atunci când particip la ora de pictură sunt: pot să dau frâu liber imaginației, pot să râd, să mă joc cu toate culorile pe foaie”. (Boț Alexandra Nia, clasa a-V-a)

“Ora de pictură îmi dezvoltă imaginația. Aici mă descarc de energia negativă”.

(Cojocia Alin, clasa a-VI-a)

“Frecventez ora de pictură deoarece îmi place și vreau să-mi dezvolt creativitatea”.

(Zanfir Corina, clasa a-VI-a)

Expoziția clasei a III a

“Eu am învățat la ora de pictură să combin culorile, să desenez albine, coșulețe, flori, iepurași, pușori și multe altele.”

(Pleşcan Ionuț Andrei, clasa a-III-a)

“Imi place că pot lucra în liniște și-mi pot dezvolta creativitatea artistică”

(Bucșă Mihaela Alexandra, clasa a-III-a)

“La ora de pictură îmi place felul în care domnul Popoiu ne arată, ne explică cum să desenăm. Cu ajutorul lui voi deveni o mare pictoriță” (Milașcu Bianca, clasa a-III-a)

Ținând cont că, munca depusă de domnul Popoiu este mai mult decât benevolă, nu ne rămâne decât să spunem: **Mulțumim, domnule Costică Popoiu!**

Profesor Muscă Lenuța, coordonator clasa a IIIa

Floarea salcâmului

“Dintre copacii cei mai des întâlniți notăm cu prioritate salcâmul ,generalizat în pădurea de la Nisipuri ,iar în trecut se afla peste tot în ogrăzi și la capetele de teren aparținând locuitorilor...”

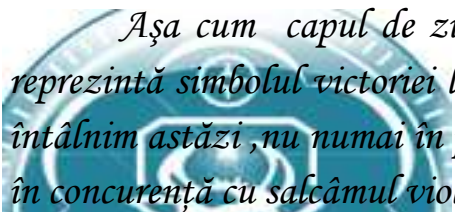
“Nostalgii răzășești “-Dumitru Iancu Tăbăcaru

“Salcâmul reprezintă cântecul sufletului lieștean “copacul lor protector ,pentru că în lupta cu natura vitregă omul a biruit .Lieșteanul a trăit mitul jertfei creatoare ,pentru că doar prin sacrificiu și unire a obștei a reușit să stăpânească natura.Nisipurile mișcătoare se întindeau pe o lungime de 15 km și o lățime de 2 km,între localitățile Blăjeri (Ivești)și Hanu Conachi.

Împădurirea lor s-a făcut printr-un efort disperat al tuturor locuitorilor acestor sate ,deci și a lieștenilor ,după sute de ani de chinuri cumplite.Când băteau vânturile acestea acopereau culturile sătenilor ,distrugându-le rodul muncii trudnice.Dar cel mai mult își arătau colții în momentul transportului recoltei de pe câmp.La est de nisipuri se aflau terenurile de culturi agricole ,iar la vest locuințele sătenilor.Pentru a-și aduce recolta acasă,oamenii trebuiau să străbată 2 km de corvoadă.De aceea se aliniau câte două-trei perechi de animale făcând adevărate coloane pe care le împingeau ,pentru că nisipurile înghițeau roata carului până la butuc.Și aceasta secole de-a rândul.Până când și aprecierea animalelor de tracțiune (boi ,cai)se făcea în funcție de capacitatea lor de a trece de Nisipuri.Oamenii au încercat ameliorarea lor prin depunerea de gunoi sau pietriș,dar nu a dat rezultate.

Prin 1930,după opinia altora prin 1900,ajunși la capătul răbdării ,oamenilor le-a venit ideea să împădurească aceste locuri.După aprecierea unora ,inițiativa i-ar fi aparținut inginerului Podoabă ,nume simbolic(a împodobi nisipurile),așa cum se consemnează în Monografia comunei Umbrărești.După cum notează generalul Tăbăcaru”Nisipurile au existat aici din timpuri imemorabile “.Fobiile de nisip existau pe ambele maluri ale Siretului .Se spune că acestea ,la un moment dat ,au îngropat trunchiurile groase ale copacilor până la ramuri ,înghițând o pădure întreagă.Cu timpul terenul a fost stabilizat de silvicultori prin plantarea de plop canadieni.

De aceea ,salcâmii pot fi considerați copacii protectori ai naturii dure ,pentru că lieșteanul a biruit în lupta cu aceasta.

Așa cum capul de zimbru reprezintă simbolul biruinței pe stema Moldovei ,salcâmul reprezintă simbolul victoriei lieștenilor uniți și a sacrificiului imens al străbunilor.De aceea ,îl întâlnim astăzi ,nu numai în păduri ci și la casele oamenilor ,la limita de hotar .În prezent este în concurență cu salcâmul violet(japonez).

În sens figurat ,se poate afirma că el reprezintă elemental păstrător al tradițiilor și credințelor strămoșești ,al stabilității țărănești pentru că el face parte din însăși existența satului ,devenind un simbol al trăinicieii .

Referitor la localitatea Liești,aș putea afirma că salcâmul alb aparține familiei tradiționale ,iar cel violet celei moderne.Priviți curțile și grădinile oamenilor și veți vedea că ,la noi salcâmul este la el acasă.

Salcâmul este copacul protector al lieșteanului pentru că iarna îl încălzește ,vara îl răcorește ,cu mierea extrasă din polen îl îndulcește ,iar parfumul îl amețește .Locuitorii Lieștiului au și o rețetă specială de preparat culinar,o prăjitură turnată cu flori de salcâm ,destul de delicioasă.

Pe de alta parte ,felicitez pe cei din Consiliul Local care au ales ca loc de desfășurare a acestui eveniment Hățașul .Involuntar au ales locul potrivit și să vă explic de ce.Pe 2 aprilie 1938,un grup de intelectuali ai satului a început plantarea de salcâmi și plopî canadieni pe Hățaș.Ei au proclamat aceasta zi “Ziua zidirii pomilor “.Doreau să transforme Hățașul într-un mare parc al Lieștiului.O mare parte din salcâmi a rezistat dar o parte a fost tăiată iar urmașii nu s-au gândit să transforme opera.Interesanta este și denumirea zilei “a zidirii “și nu a “plantării “.Termenul de “zidire “ ne duce cu gândul la mitul jertfei creatoare ,a înălțării noastre spirituale.

*Plopî au rezistat mai mult ,imaginea lor semeață îmi stăruie și acum ,pentru că cei șapte plopî străjuiau Hățașul .Așa cum scriam în **“Magia plaiului lieștean** “Hora satului se ținea la Hățaș,la cei șapte plopî .Erau atât de semeți încât se vedeau în tot satul.Doi dintre ei plecau din aceeași rădăcină ,pentru a celebra parcă comuniunea flăcăilor și fetelor.La aceste hore participa toată suflarea Lieștiului.Fetele și flăcâii se distrau ,iar restul îi admira pe margine.”.Pentru că ,aici la Hățaș se țineau nu numai horele satului ,ci și spectacolele de circ aici se aduna toată comunitatea.Și tot aici,fetele și flăcâii se dădeau în leagăn ,echivalând cu o declarație de dragoste ,dacă ținem cont de faptul că ,în momentul amurgului fata trebuia să fie acasă.*

Iar leagănul i-a condus mai departe spre leagănul întemeierii unei familii ,așa cum povestesc cu n ostalgie bătrânele satului.Aici a fost și un teren de fotbal pentru tinerii satului ,iar din 1955 s-a înființat piața comunală,la care veneau ,nu numai oamenii din sat pentru a-și comercializa produsele ,ci și din împrejurimi ,mai ales din Călieni și Vadu Roșca .Parcă văd și acum imaginea fetelor desculțe cu traistele pline de brânză și smântână.

Tot aici ,la Hățaș a existat pe vremuri o baie comunală ,unde s-a stabilit prima garnizoană militară și unde ,copil fiind ,am vizionat împreună cu tot satul primele filme pe ecran. Într-un fel Hățașul a constituit un fel de centru economic și spiritual al comunității.De aceea ,consider că locul de desfășurare al acestei sărbători este Hățașul ,pentru că prin aceasta aducem un omagiu înțelepților strămoși și le onorăm memoria .

Ar fi interesant ca ziua de 2 aprilie “ziua zidirii pomilor “ să fie continuată ca o sărbătoare locală ,pentru că aceștia constituie adevărate monumente vii ale naturii iar lieștenii au avut și continuă să aibă un adevărat cult pentru pomi.E adevărat că ,la început această sărbătoare s-a ținut la Hanu Conachi dar acest lucru s-a făcut mai mult din motive comerciale .Locul horelor de altădată este continuat cu horele și cântecul popular de astăzi ,care sunt interpretate magistral de “Cununița satului “,un ansamblu folcloric alcătuit din vlăstarele străbunilor ,care au ridicat la rang de virtuozitate cântecul și dansul popular .Pentru noi , pentru lieșteni reprezintă o adevărată mândrie acest ansamblu,iar Mioara Dibu ,conducătorul acestui ansamblu s-a integrat parcă în comunitate ca o adevărată fiică a satului.

Comuniunea om-natură e atât de puternică încât salcâmul a pătruns și în folclorul lieștean.Ne aducem aminte de celebra melodie :”Salcâmul de la drum”care începea cam așa :”Salcâmul ,de la drum /Te-aș tăia ,dar nu mă-ndur /Te-aș tăia de la jumate /Nu mă lasă dom’Stamate ...”Mi-ar plăcea ,ca de jur împrejurul acestui parc să fie “zidiți “ salcâmi ,pentru ca în aceasta zi tradițional lieșteană să sorbim parfumul lor amețitor.

În concluzie ,salcâmul reprezintă însuși simbolul stabilității noastre pe plaiul lieștean ,al trimfului în lupta cu Nisipurile mișcătoare ,e însăși esența vieții .

Și ,pentru a-l cita pe același erudit lieștean **Dumitru Iancu Tăbăcaru**,acest plai este magic pentru că,se poate afirma :”Ne aflăm ,în fața unui relief de basm,care pigmentează peisajul lieștean.De la văile unor ape curgătoare ,care constituie extremele de est și de vest și până la dealuri de înălțimi exact atât cât să nu împiedice cultura cerealelor și să încante privirea trecătorului cu o cădere spectaculoasă în stare să stăpânească la picioarele ei o altă câmpie mănoasă și alte ape dătătoare de viață.”

Profesor pensionar de limba și literatura română,**Roman Alexandrina**

CUVÂNTUL DIN CLEPSIDRĂ

Motto: „M-am trezit/hrănindu-mă hulpav/
Din pielea timpului/ Apoi din carnea timpului/
Mușcând.../ Când am ajuns la măduvă/ Am
dat de Cuvânt- Desfătare fără sfârșit./”

SUM Poeme, Săndel Stamate, 2015

Afară, în lumea de cenușă, cuvântul e spulberat de agonia vântului de seară. E seară în trăire și pustiu în inimi. Parcă niciodată, n-a fost așa liber la nimic... liber la golul de sens, liber la vidul din cuvânt, liber la falsul trăirii, ostentativ și decolorat de esență. Ca la un start asurzitor, în jur se urzesc la comandă, însăilări de cuvinte. Multe umblă cu tivul inspirației rupt, călcând balcâz în străchinile unor rostiri zăngănitore.

Rigoarea, discernământul, studiul, șlefuirea fațetei în sens ziditor, s-au deformat, au suferit un „aggiornamento” înfiorător. O halucinantă balansare și siluire a valorilor, mutilează și ceea ce dă să se înalțe. E ceas de cumpănă, la răscrucea de timp a lumii.

Iubesc truditorii cuvântului! Unii dintre ei se numesc poeți. Ființe obișnuite, oameni... înzestrați și damnați deopotrivă. Investiți cu trăirea printre cuvinte, damnați să poarte jugul pre-rostirii, tânjind să-nfrățească nemurirea.

Poetul Săndel Stamate mi-a fost coleg. Dar ca să vad poetul, a trebuit să plece... În această sobră absență, i-am regăsit poezia, descoperind al cincilea volum intitulat, *SUM Poeme*.

Am chemat memoria afectivă și răvășindu-i paginile l-am regăsit pe poetul Săndel Stamate, așa cum îl știam. Făurea cuvântul „În nopțile cu sistarele pline/ De lumina astrilor”.

(Vis, Volumul SUMPoeme). Avea mânecile de la straiul inimii suflecate, respira scurt și cu reflexe bărbătești, brâncușiene, elibera cu dalta inspirației, tot ce nu era parte din filon sau liric.

Efortul zămisirii epuiza sisific. Trudea la „lămurirea prin iubire a acestei lumi”. Cuvântul obosea sub povara rostirii, icnea sub rigoarea cercetării, apoi se așternea palid pe hârtie.

Încercănat și insomniac, cuvântul din lirica stamatiana este gustabil, nu rămâne numai în esența semantică originală, este împovărat de gust, simțit abia când este strivit în cerul gurii prin rostire, „Strivind/ În cerul uscat al gurii/ Cuvinte/ Ca pe fructele dulci ale verii” (Il testimone, volumul SUMPoeme)

Locul de regăsire cu sine, îi este impropriu chiar poetului... „Anii mei/ Recensământ de îngeri căzuți/ Eu/ E străinul/ La care de-o viață/ Încerc să ajung/” (Ființa mea, volumul SUMPoeme).

În poezia „Imn” din volumul „Cuvinte și îngeri”, poetul arunca mantia misterului și își denunța tripla investire: de prunc, de prinț și de apostol. Hrănit până la ostoire cu insomnia, travestit în surugi în slujba cuvântului, profetind Împărăția, poetul cere, cu o deconșionare absolută, să fie iubit! Fără el, fără cel care „aduna cu sârg/ Fructele dulci/ ale înfrângerii/ de sine/” ... lumea miroase a moarte, iar cuvântul se risipește și se preface-n cenușă!

Profesor de limba și literatura română,

Lupoaie Liliana Georgeta

Cuvinte din floarea duhului.

Iubirea si prietenia adevărată

„Prietenul meu nu s-a întors de pe câmpul de luptă, domnule ofițer. Permite-ți-mi să-l caut și să-l aduc înapoi”, a insistat un soldat. „Nu se poate, a spus ofițerul. Nu vreau să-ți pui viața în joc, pentru un om care probabil este mort”. Soldatul a primit după insistențe permisiunea și a pornit la drum. După o oră s-a întors grav rănit, având în brațe pe prietenul său mort. „Acum, v-am pierdut pe amândoi, a spus ofițerul. Ce-ai câștigat dacă ai mers să aduci acest cadavru?” „S-a meritat, domnule ofițer, a răspuns soldatul muribund. Când l-am găsit, încă mai trăia și mi-a spus: „Știam, Jack, că ai să vii!”

Necuviința

Mândria, un caracter rău și lipsa de bun simț sunt cele trei mari izvoare ale proastelor maniere. Ce neplăcut este să regreti un lucru bine făcut! A fi copleșit cu favoruri așteaptă și ticălosul și leneșul, dar cui i se îngăduie mai mult decât i se cuvine, vrea mai mult decât i se îngăduie. În zadar te rogi de cel incapabil de bunăvoință. Cine nu are inimă bună găsește totdeauna un motiv să fie insensibil la nevoile altora. Ușurătatea inimii face loc prostiei. E supărător să primești cu acreală ce ți s-a dat cu bucurie. E urâtă intenția de a-l iscodi pe străin, de a linguși pe prieten și a nu respecta un coleg, căci în sufletul omului nu se intră încălțat.

Orice atitudine cu rea intenție, orice lipsă de respect și orice înșelăciune este descoperită cu vremea și, în cele din urmă, aduce rușine și pedeapsă. Viața e alcătuită din obișnuințe; până și bunacuvință nu e decât o obișnuință; din momentul în care însă obișnuințele ni se schimbă, viața devine un infern, iar noi, niște diavoli dezlanțuiți, fără respect față de noi și față de alții.

Amabilitatea

Așteaptă de la altul ceea ce ai făcut tu celui alt. Cine nu știe să împartă o binefacere, nu e în drept să ceară una. A dăruii adesea înseamnă a învăța pe alții să facă la fel. Sinceritatea este de sticlă, dar discreția este de diamant. Amabilitatea este arta de a asculta pe toți, dar a-i auzi numai pe unii. A îndemna la bine este o avuție pentru omul cumsecade. Cel pe care onoarea nu-l lasă să șovăie, teama nu-l zdruncină. Nimeni nu e bun, decât acela care e bun față de toți. Fiți amabili cu oamenii când urcați, deoarece îi veți întâlni din nou când veți coborî. Să poți face rău și să nu vrei, e virtute. Nu e învins, ci învingător, acela care cedează din ale sale.

A avea simțul onoarei constituie un fel de obligație. Fiți amabili ori de câte ori e posibil. Întotdeauna e posibil. Amabilitatea adevărată trebuie să fie, în primul rând, o chestiune de caracter și nu de imagine.

Pilde culese de profesor de religie Lupoaiu Liliana Georgeta

Prietenii din noi

Prietenii din noi se regăsesc printre noi: **printre noi**, oamenii mari cu griji, neazuri, bucurii mari; **între noi și voi**, dascălii și învățăceii din băncile școlii precum și **între voi**, oamenii mici, cu griji, neazuri și bucurii mici.

Sentimentul de prietenie unește pentru un timp mai scurt, mai lung sau pentru toată viața sufletele a două persoane (sau mai multe) care, în acest mod, își modelează o parte din ființa lor. Prietenia aduce un plus în viața noastră de aceea e foarte bine ca, atunci când găsim și recunoaștem prietenul /prietena adevărată, să ne îngrijim de păstrarea relației cu el /ea. Prietenia este o floare rară, pentru îngrijirea și supraviețuirea căreia e nevoie de mai multă implicare și timp decât pentru păstrarea unei relații amicale întâmplătoare.

Cred că prietenia este cel mai nobil sentiment care te poate lega de cineva. El depășește bariera timpului, a prezenței fizice sau a confortului material. Sentimentul de prietenie are atât de multă forță deoarece e ancorat în prezența divină, în Dumnezeu. Când îl ai pe Dumnezeu prieten, știi că poți alege prietenii adevărate și printre oameni.

Nu există persoane pe această planetă care să nu aibă prieteni sau care să nu fi avut niciodată. **Ființă umană** poartă în ea **Prietenia**. Aceasta este puntea adevărată dintre oameni, o punte care nu poate fi distrusă așa ușor ca celelalte, pentru că, reiau, în prietenii frumoase dintre oameni există un sâmbure de divin iar tot ceea ce este divin are forță rezistenței.

De-a lungul anilor oamenii se schimbă, unii în mai bine, alții în mai rău. Fiecare schimbare are rolul său, nu e întâmplătoare; e foarte clar că se schimbă și prietenii: unele dispar de tot iar altele se întăresc tot prin schimbare. Indiferent pe cine alegi să numești prieten, e foarte bine să știi că, la baza unei **prietenii "seculare"** stau două sentimente clare: **sinceritatea și încrederea**. Acestea sunt, de fapt, valorile unei **PRIETENII FRUMOASE ȘI CORECTE**, fie că vorbim de prietenii rapide dintre copii, fie că ne referim la prietenii furtunoase dintre adolescenți, fie că pătrundem în **TAINA PRIETENILOR** rezistente dintre adulți.

În toate perioadele școlare ochiul atent al părinților și dascălilor vede prietenii sincere și le încurajează; le observă și pe cele interesate, de genul: sunt prieten cu X pentru că îmi dă caietul să pot copia temele corect rezolvate și explică de ce acest tip de prietenii nu pot dura. În copilăria crudă fiecare copil strânge, în universul său, ca un magnet mai mulți prieteni. Uneori el înțelege greșit prietenia celorlalți crezând că prietenul /prietena e acea persoană care îți uita defectele și îți exagerează calitățile.

În pubertate apar adevăratele revoluții ale prieteniiilor care, sunt, de fapt, revoluții ale temperamentelor aflate în schimbare. În adolescență prieteniiile sunt clare, unele foarte solide și pot trece testul timpului. Maturizarea triază prieteniiile pentru că evenimentele serioase prin care trece adultul, atât evenimentele fericite cât și crizele fără de care nu poate exista maturizare, descoperă sufletele oamenilor, opresc timpul în loc și scot la lumină cele două valori ale prieteniei: sinceritatea și încrederea .

Prietenia are un parfum deosebit: parfumul florilor de primăvară pentru toate prieteniiile din copilărie, un parfum ușor ... așa cum ușor se leagă și se dezleagă aceste relații, ca într-un joc de copii .

Parfumul prieteniiilor adolescente este discret, ca al florilor de viță de vie din luna mai.

Parfumul prieteniiilor mature este cel al magnoliilor, discret și pur. Îmi doresc ca trecerea timpului să păstreze prieteniiile din noi și dintre noi ...

...la fel ca parfumul magnoliilor : discret și pur.

Profesor de biologie, Boț Carmen Alina

Bucuria evoluției

“Am păstrat cu sfințenie tot ceea ce ne-a fost dăruit

dar am uitat

să privim în jur și să vedem dacă și alții au primit ceea ce li se cuvine...

un zâmbet, o fărâșă de dragoste...”

Au trecut 5 ani de la înființarea Centrului de zi pentru copiii cu dizabilități, perioadă de colaborare permanentă cu unitățile școlare și Primăria Liești. Cei 5 ani au însemnat pentru noi muncă și răbdare ...de fier aș putea spune.

Înființat inițial pentru 6 beneficiari activitatea centrului s-a dezvoltat ,în prezent existând un număr de 15 copii cu dizabilități ,atât din comună cât și din localitățile învecinate. Rezultatele serviciilor aduse beneficiarilor sunt extrem de importante pentru părinți ,pentru copii dar și pentru cei care au participat la diferite activități ale centrului.

Dacă timpul ar permite ați putea observa evoluția acestor copii ,manifestările de bucurie ale acestora și perceperea aspectelor legate de tradiție ,ceea ce reprezintă forma copilăriei înțeleasă de ei.

Prin joacă ,prin veselie ,prin serbarea zilelor de naștere ,prin excursiile desfășurate în afara centrului (la Zoo,ferma de animale ,parc ,pădure ,restaurant etc),prin participarea la diferite activități ale școlilor și bisericilor copiii au dat dovadă de evoluție în integrarea lor în societate .Punctând activitățile pe care le desfășurăm în centru putem spune că spiritul de observație și capacitatea de înțelegere și atenție a copiilor s-a dezvoltat vizibil.

Astfel ,prin planificarea tematică săptămânală se expun diferite desene și lucrări executate de aceștia,fapt care accentuează dezvoltarea capacității motorii și a atenției .

Prin panoul de prezență fiecare copil a reușit să se recunoască în propria fotografie și să urmărească zilele săptămânii.

În imposibilitatea participării tuturor copiilor în taberele la mare organizate de către fundație am căutat să explicăm pe limbajul lor câteva elemente legate de mare prin construirea unei machete de acvariu cu peștișori și scoici ornamentale.

Sperăm că înființarea acestui centru a fost de real folos pentru acești copii cu nevoi speciale ,pentru părinții și familiile acestora cât și pentru comunitate .Ne-am bucurat ,în toată această perioadă de sprijinul necondiționat al școlilor și elevilor acestora dovadă fiind faptul că spiritul de voluntariat a fost bine înțeles .

Mulțumim celor care au venit și vin în sprijinul nostru ,ne dorim o foarte bună colaborare pe viitor iar fiecare zi să reprezinte pentru fiecare motivul de a descoperi copilul din noi.

Dorim o vacanță plăcută copiilor ,vă așteptăm cu brațele deschise să ne vizitați și să vă bucurați alături de noi.

Mihaela Mihalache

coordonator Centrul de zi pentru copiii cu dizabilități Liești

Lecturi la licitație

“Această carte are nevoie de tine iar tu ai nevoie de ea!”

își începea prezentarea un copil care s-a hotărât să participe la licitația lecturilor, organizată de biblioteca școlii noastre, prin reprezentantul său, profesor de limba și literatura română-religie Lupoaie Liliana Georgeta.

Un frumos cadou oferit copiilor chiar de ziua lor

1 iunie .

Copiii au venit cu drag la școală chiar dacă toți știau că e ziua lor liberă. Au ales ca, de 1 iunie să prezinte în fața colegilor (copii de la toate clasele primare și de la clasa a Va, respectiv a VI a) lectura lor preferată, prin citirea expresivă a unui fragment sugestiv și prin desenarea lui. Aceștia erau vânzătorii de lecturi. Aveau emoții căci unii dintre ei vorbeau pentru prima oară în fața unui public mai numeros decât propriul lor colectiv. Ei erau atent supravegheați de cumpărătorii de lecturi, alți copii care aveau la dispoziție 10 lițe-uri de hârtie pentru a putea aprecia cea mai bună vânzare de lectură.

Părinții prezenți au apreciat activitatea ca fiind “interactivă, interesantă și importantă deoarece cărțile și cititul inițiază copiii în tot ceea ce vor face în viitor „(Luca Alina, Tăbăcaru Daniela și Ștefănașe Maricela),” interesantă deoarece încurajează copiii să citească alte cărți în afară de manualele școlare “(Sâmpetru Sara, Petică Fănica)” sau “acest fel de activități culturale-literare sunt benefice, în mod special pentru că încurajează și alt tip de socializare, altul decât facebook.” (familia Petrea)

Printre copii s-a strecurat discret un alt fel de copil... un adult din care nu a dispărut copilul, domnul învățător Pocovnicu Dumitru care a asistat la licitația inedită. Ne-a spus că, venind de la biserică a văzut poarta școlii deschisă și a intrat. Un gest normal.

L-am rugat să scrie pentru revista școlii și mi-a plăcut seriozitatea cu care s-a așezat la masă, pentru a transmite emoții :

“După 16 ani de pensionare și 60 de ani de la absolvirea Școlii pedagogice din Bârlad ,la vârsta de 81 de ani m-am întors la locul unde am profesat ca învățător .Am rămas impresionat de felul în care arată localul școlii.O mare surpriză am avut când am auzit muzică în spatele școlii.Am intrat și am constatat că elevii ,părinții și câțiva dascăli se aflau în fosta livadă ,unde se mai păstrează și acum 12 pomi din cei care au fost plantați acum 40 de ani ,sub îndrumarea mea .Programul copiilor a fost impresionant iar doamnele profesoare foarte respectuoase.

Am întâlnit foști colegi :dna Mateescu Rodica dar și colegi mai tineri :profesor Lupoaiu Liliana Georgeta ,profesor Purice Susanu Nicoleta ,profesor Boț Carmen Alina dar și foști elevi precum Laura Dumanovschi.

Respect tuturor!”

Toți copiii au avut emoții .Fiecare dintre ei și-a prezentat lectura preferată în manieră personală demonstrând ,dacă mai era nevoie,că EI,COPIII,SUNT UNICI –SUNT DIFERIȚI ,DIN FERICIRE .Acest lucru transformă munca dascălilor într-o continuă căutare a sensibilului din fiecare copil pentru ca ,odată găsit acest sensibil ,să poți construi OAMENI.

Și DASCĂLII construiesc OAMENI

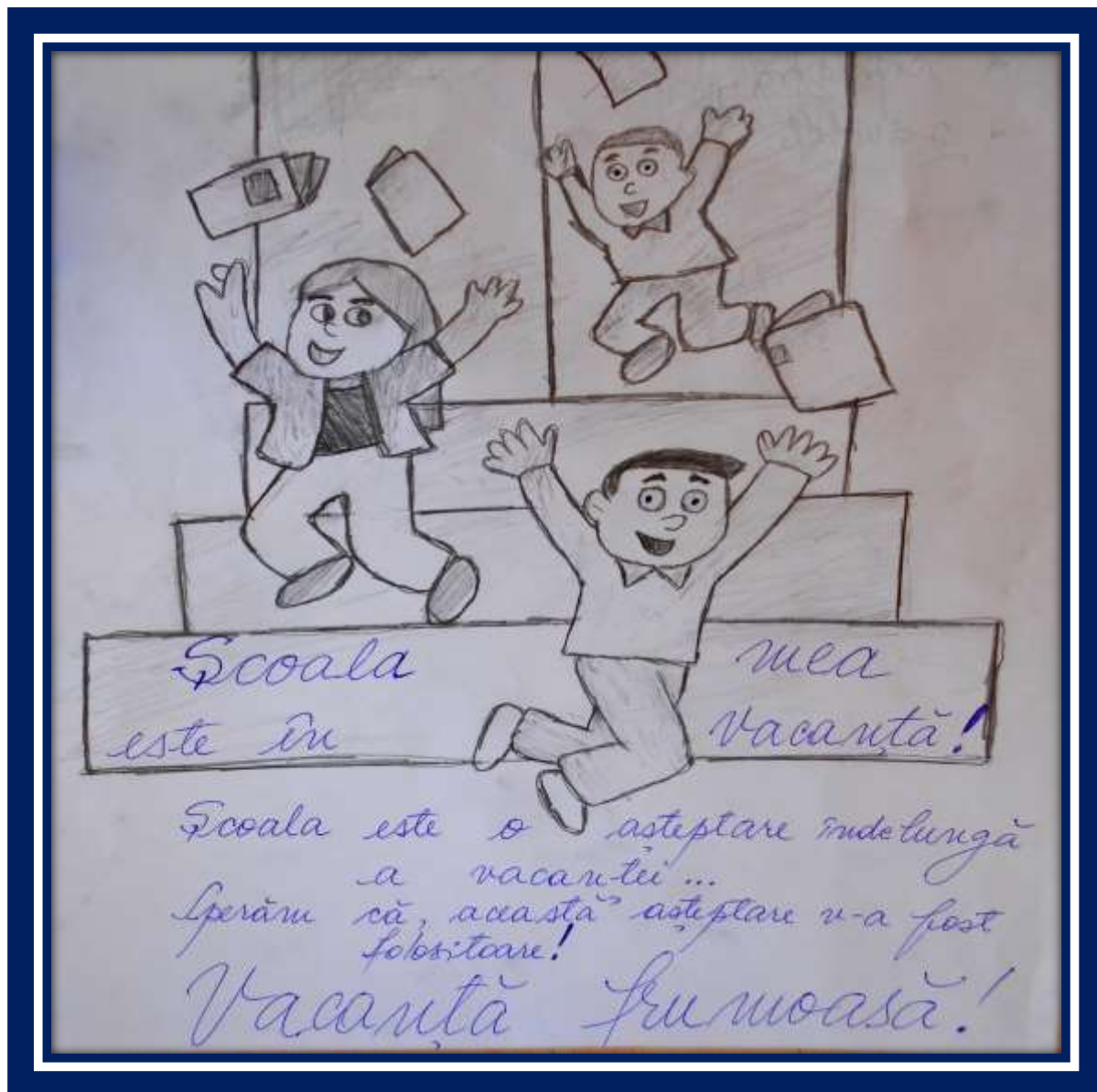
dar și

COPIII construiesc DASCĂLI.

Profesor de biologie Boț Carmen Alina

Au pus în ramă ce le este drag !

Școala Gimnazială Sfântul Nicolae Liești, str. Anghel Saligny, nr. 1543

Nr. telefon: 0236835942, email: scoalanr4liesti@yahoo.com

Coordonatori: Prof. de biologie Boț Carmen Alina și profesor de limba și literatura română Lupoai Liliانا Georgeta

Colaboratori: elevii, dascălii și părinții școlii

ISSN: 2285-2212